

je s postavením těchto porovnávatí nelze. Ostatně není předmětem této trestní věci posuzovati, čeho snad a s jakými následky se dopustili vojíní pohotovosti, když se rozutekli a byli-li za to trestáni, nýbrž pouze zkoumati jednání obžalovaného B-a, vyplynuvší z uposlechnutí rozkazu. Následkem toho nemusil se soud zabývatí služebním postavením a povinnostmi, pokud se týče trestem vojínů pohotovosti. Při tom ani netřeba podotknouti, že ordonance, byť i, jak z výše uvedených předpisů plyne, sloužila hlavně k donášení rozkazů a zpráv, byla mimo to povinna, uposlechnouti i ostatních služebních rozkazů představeného. Třebaže nálezačí soud zjištěním pouhé možnosti nikoliv však skutečnosti, že by byl nadporučík S. obžalovaného ihned na místě probodl nebo zastřelil, kdyby byl jeho rozkazu na probodnutí V-a neuposlechl, vybočil snad z mezí, jemu §§ 258, 270 č. 7 st., 5 nové, tr. ř. položených, uvádí se toto zjištění tím způsobem na pravou míru, že soud očividně tím pouze chtěl dáti výraz svému přesvědčení, že obžalovaný právem se mohl domnívati, že by ho byl nadporučík S. na místě zabil, kdyby byl rozkazu neuposlechl, a že jen neúplnou stylisací vytýkané nedopatření vzniklo, zvláště když tohoto zjištění v objektivním směru k odůvodnění rozsudečného výroku nebylo zapotřebí a zjištění pouze subjektivního přesvědčení obžalovaného úplně dostačovalo.

Čís. 344.

Zmatečnost rozsudku dle § 281 čís. 3 tr. ř. z důvodu, že nebylo dbáno předpisu § 170 čís. 1 tr. ř., není podmíněno návrhem obhajoby při hlavním líčení.

Otázku nepřipustnosti vzetí svědka do přísahy jest posuzovati dle stavu přelíčení v době svědkova výslechu.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1921, Kr I 733/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl již při neveřejné poradě zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 4. srpna 1920, jímž byli stěžovatelé uznáni vinými přečinem řetězového obchodu dle § 11, čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl — mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 3 § 281 tr. ř., jest stížnost odůvodněna. Sám rozsudek poukazuje v prvních třech odstavcích důvodů na to, že dle spisů konalo se již v prosinci 1919 proti nynějším stěžovatelům (manželům Josefu a Anně D-ovým) a proti Adolfu S-ovi přípravné vyhledávání pro přečin řetězového obchodu s kuřivem a pro jeho předražování. Výsledkem tohoto vyhledávání bylo, že ohledně Josefa D-a učiněno bylo prohlášení dle § 90 tr. ř.; na Adolfa S-a a Annu D-ovou podána byla obžaloba, jen obviněný Adolf S. však byl odsouzen pro řetězový obchod a předražování, kdežto obviněná Anna D-ová z obžaloby

byla sprostěna. Udání a svědecká výpověď Adolfa S-a, že ho manželé D-ových uprosili, by celou věc vzal na sebe, následkem čehož on ve prospěch jejich vypovídal, jen sebe sama zatěžuje, což vedlo ku zastavení trestního řízení proti Josefu D-ovi a sprostění Anny D-ové od obžaloby, — bylo podkladem usnesení na obnovu trestního řízení proti manželům D-ovým. V tomto obnoveném řízení vynesena byla, a to v první řadě na základě přísahy svědectví Adolfa S., nynější rozsudek odsuzující, manžely D-ovými v odpor braný. Zmateční stížnost vytýká, že Adolf S. dle předpisu § 170, čís. 1 tr. ř. nesměl vzat býti p o d z m a t e č n o s t í do přísahy, byv řízením proti němu samému provedeným usvědčen, že měl účast na trestním činu, k němuž se svědecký jeho výslech vztahoval. Věcná správnost tohoto tvrzení nemůže již dle toho, co důvody rozsudku samy udávají, zvláště však dle trestných spisů býti pochybnou. Vychází již z důvodů obžaloby na manžele D-ovy na jevo, že zodpovídati bylo se jim v první řadě z prodeje kuřiva právě Adolfu S-ovi, jenž s kuřivem tím způsobem trestným zas dále obchodoval. Obhájce dovolával se v odporu proti vzetí svědka Adolfa S-a do přísahy ovšem jen § 170, čís. 6 a 7 tr. ř. Než předpis §u 170, čís. 1 tr. ř. a zmatečnost rozsudku dle § 281 čís. 3 tr. ř. není podmíněna návrhem obhajoby. Zákaz § 170 tr. ř. jest kategorický, posuzovati jest pak otázku nepřipustnosti vzetí svědka do přísahy dle stavu přelíčení v době výslechu svědkova. V tomto případě již samy důvody obžaloby měly vésti soud nalézací k tomu, by zkoumal, není-li tu překážky § 170, čís. 1 tr. ř. proti p ř í s e ž n é m u výslechu svědkovu, což bylo by mělo ovšem za následek, že by od přísahy z důvodu § 170, čís. 1 tr. ř. bývalo upuštěno. Jelikož soud nalézací, nehledě vůbec k předpisu § 170 čís. 1 tr. ř., Adolfa S-a vzal jako svědka do přísahy, z důvodů rozsudku pak vychází, že toto svědectví Adolfa S-a bylo hlavním podkladem výroku, obžalované odsuzujícího, bylo odůvodněné zmateční stížnosti obžalovaných Josefa i Anny D-ových již pro zmatek dle § 281 č. 3 tr. ř. vyhověti.

Čís. 345.

Amnestovaný dřívější trestní čin nevylučuje sám o sobě podmíněného odkladu trestu.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1921, Kr I 613/20.)

Nejvyšší soud, rozhoduje o zmateční stížnosti a odvolání obžalovaného, uvedl mimo jiné v

d ů v o d e c h :

Nelze souhlasiti s názorem rozsudku, že podmíněné odsouzení jest v tomto případě podle § 2 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. vůbec nepřipustno. Obžalovaný byl arci rozsudkem krajského soudu v Plzni ze dne 12. srpna 1918 odsouzen pro zločin podle § 81 tr. zák. na 6 týdnů do těžkého žaláře, ale ohlásil proti rozsudku zmateční stížnost a mezi tím stal se účastným obligatorní amnestie podle § 2 nařízení Ná-